

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΠΑΤΕΩΝΩΝ

Η "ΓΟΗΣΣΕΣ" ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

'Η συνάντησί μου με τόν αστυνομικό 'Αντρέ Ντερτιέ. Τò πλήθος τών διασήμων κατεργαζών τής Κιανής 'Ακτής. Πώς γίνεται κανείς άπατες. Ένας τρεμερός χαρτοπαίκτης. Πώς τόν κορέθιδε η φίλη του. Η όμορφη «άνηψιά» ενός ηλικιωμένου εκατομμυριούχου. Το τραγικό τέλος του «θείου». Ένας παράδεισος τρόπος πλουτισμού. Τα τεχνάσματα τών γυναικών του Μόντε Κάρλο. Πώς «μαθεύν» τούς διάφορους άφελείς κλπ.

Ι αστυνομικοί όταν έχουν να κάνουν τόν καλό κόσμο βρίσκουν αινίως τόν μπελά τους. Όσο κι' αν προσέχουν, όσο κι' αν είναι διακριτικοί δέν γλυτώνουν τήν γκάφα και καμιά φορά κι' αυτό τò σκάνδαλο. Θά σάς αναφέρω μερικές σχετικές ιστορίες που μου διηγήθηκε ένας παλιός αστυνομικός τόν όποιο είχα συναντήσει στο τραίνο τής Νικαίας. Θυμάμαι ότι ήταν ό πιο μεγαλόχολικός επιβάτης του. Καθισμένος άμυλητος στή θέσι του, είχε κλειστά τά μάτια και θά έλεγε κανείς ότι άδιαφορούσε γιά όλο τόν κόσμο. 'Η έκφρασί του ήταν τόσο στενωχωρημένη, ώστε τρώματά να τόν άναγνωρίσω. Στάθηκε λοιπόν έξω από τò κουπέ τò άμβιβάλλοντας και τέλος φώναξα με δισταγμό :

— 'Αντρέ!

"Άνοιξε ξαφνιασμένος τά μάτια του κι' έβγαλε ένα ιερωνυτό χαράς.

— Γιά όνομα του Θεού, έού; Μά τί θές μέσα σ' αυτό τò τραίνο;

Του εξήγησα ότι πήγαινα νά βρω μιά όμορφη περιπέτεια στο Μόντε Κάρλο.

— Δέν σ' άδικώ γιά τόν ένθουσιασμό σου, μου άπάντησε. Όστόσο θά μου έπιτρέψεις νά σε καταστήσω προσεχτικό; Νά

έχης πάντα στο νου σου ότι δέν ύπάρχουν πειρά πριγκίπισσες! Όλες ή γυναικες που θά σε τριγυρίσουν μπορεί να είναι όμορφες, γοητευτικές, αλλά ή ζωή τους είναι άγνωστη και μυστηριώδης.

— Γιατί είσαι τόσο άπαισιόδοξος; Του παρετήρησα. Τι σου συνέβη κι' άλλαξες τόσο τόν χαρακτήρα σου;

— 'Άκουσε, μ' άπάντησε, θά σου διηγηθώ μερικές τελευταίες περιπέτειές μου. 'Ετσι θά περάση πιό εύχάρια η ώρα. Μπορεί κιόλας νά γράψης κι' ένα όμορφο άρθρο. 'Ας ελπίσουμε ακόμη ότι αυτές οι ιστορίες μου θά σε διευκολύνουν ώστε νά σχηματίσης μιά πιό συγκεκριμένη γνώμη γιά τις γυναικες του Μόντε Κάρλο και νά πάσης νά όνειρεύεσαι. Ξέρεις ότι ποτέ δέν λέω μεγάλα λόγια. Γι' αυτό θέλω νά με πιστέψης, ότι κι' αν σου διηγηθώ.

Του έβωσα τò λόγο μου. Ό 'Αντρέ Ντερτιέ εξαπλώθηκε πιό άναπαιτικά στή θέσι του, σταύρωσε τά χέρια στο στήθος του και μου είπε :

— Άγαπητέ μου φίλε, έχουμε νά ιδωθώμε οσωτά πέντε χρόνια, δέν καιρό δηλαδή ύπηρετούσα στο τμήμα παρακολούθησεως τών χαρτοπαϊγιών.

'Αναγκάσθηκα νά τού ομολογήσω ότι είχε δικιο και νά παραδεχθώ στενωχωρημένος ότι όλο αυτό τò διάστημα ποτέ δέν είχα ένδιαφερθή γιά τόν παλιό φίλο μου.

— Σ' αυτό τόν καιρό, συνέχισε, μου συνέβησαν ένα σωρό παράδοξες περιπέτειες, ή όποιες και μ' άνάγκασαν νά παρατηθώ από τήν άστυνομια. Ναί, είμαι τώρα κι' έγώ ένας χασομέρης. Ταξιδεύω από συνήθεια και πολλές φορές χάνω τή μύτη μου σ' υποθέσεις που δέν μ' ένδιαφέρουν. 'Ας είναι, εκείνη τήν έποχή ήμουν άποστασμένος στήν ιδιαιτέρη ύπηρεσία του Καζίνου του Μόντε Κάρλο. 'Η δουλειά μου ήταν νά παρακολουθώ τούς διάφορους ύπόπτους.

Γιά τούς άνδρες αυτή ή δουλειά δέν ήταν και πολύ δύσκολη. 'Εγώ με τούς συναδέλφους μου τούς είχαμε τακτοποιήσει σέ διάφορες κατηγορίες. Για μās οι έπισκεπτες του Μόντε Κάρλο ήταν πλούσιοι, υπάλληλοι, που μέναν λίγες μέρες γιά νά χάσουν όλο τις οικονομίες τους με τήν έλπίδα του κέρδους, άνδρες που που ζούσαν εις βάρος τών όμορφων γυναικών, ψιλκατζίδες που ξευχόταναν γιά νά κερδίσουν εκατό φράγκα και άπατέωνες. Οι τελευταίοι είχαν ένα σωρό τίτλους, ζσηρή εμφάνισι, πολλές βαλίτσες, ένα σωρό γοαρμίες, μεγάλη οσβαρότητα κι' ύπερβολική άξιοπρέπεια. Δέν τούμοισε κανείς νά τούς ύποπτευθώ. Μά έγώ δέν άστειεύομουν. Όταν άνακάλυπτα τις βρωμοδουλειές τους δέν δισταζα νά τούς άρπάξω από τόν γιακά κι' άς χλάγαε ό κόσμος. Όλοι λοιπόν με μισούσαν.

Κι' όταν έμπαινα στο Καζίνο όλοι με παρακολουθούσαν με τò βλέμμα τους γιά νά δοούν τόν... τυχερό που θά έφιλοξενείτο στο κρατητήριο τής άστυνομίας.

Κι' έγώ, γιάτι νά στο κρύβα, καμάρωνα γι' αυτή τήν δημοτικότητα μου. Ό άνθρωπος είναι τόσο άδύνατος! Παρασύρεται τόσο εύκολα!

Μιά νύχτα παρακολούθησα στο Καζίνο τò τρελλό παιγνίδι ενός δυστυχισμένου, ό όποιος έπαιζε στα χαρτιά τήν περιουσία του, τ' αυτοκίνητό του, τή γυναικα του, τά ρούχα του και τέλος τò μικρό δάχτυλο του χεριού του! Κι' όλα αυτά γιάτι ήθελα νά εξακριβώσω αν ή όμορφη γυναικα που καθόταν δίπλα του είχε συνεννοηθή με τόν κρουπιέρη και τόν έκλεβε ξεδιάντροπα. Όταν βεβαιώθηκα, διάταξα νά σταματήση τò παιγνίδι. 'Επέστρεψα μ' άδιαφορία τά λεφτά στον δυστυχισμένο, καθώς και τò κομμένο δάχτυλο του κι' ύστερα ώδήγησα τήν όμορφη γυναικα στήν άστυνομια. 'Ηταν μιά από τις άπειρες τυχοδιώκτριες που κυκλοφορούν στίς αίθουσες του Καζίνου. Είχε άλλαξει μέχρι τότε τέσσερα όνόματα, είχε γίνει άληθινή κόμησα και τέλος κατάντησε άπατες. Όσο γιά τò θύμα της, αυτός, καθώς έμαθα, τρελλάθηκε από τή χαρά του ποθε να παρει πίσω τά χαμένα.

Γι' αυτές τις «γόησσες» του Μόντε Κάρλο, δυστυχώς, δέν ίσχυε κανένας νόμος. Δέν μπορούσαμε νά τις δηλώσουμε όπως τούς άνδρες. Κι' αυτές ακόμη ή πλούσιες, από φιλαργυρία ή γιά νά δοκιμάσουν μιά περιπέτεια παρέσυραν τους ηλικιωμένους άγνώστους στο πράσινο τραπέζι και τούς ζετινάζαν. 'Ετσι δέν μπορούσαμε νά βρούμε λογαριασμό και τò σπουδαιότερο, κάθε τόσο μπλέκαμε σ' ιστορίες, που μās άνάγκαζαν νά ζητούμε δημοσιώς συγγνώμη και νά δεχόμαστε ένα σωρό βαρείες βρισιές. Όριστε μιά τέτοια ιστορία :

'Ενα καλοκαίρι στο Μόντε Κάρλο έφτασε μιά όπεροχη ξανθή όμορφιά. Τη συνόδευε ένας άσπομαλής κύριος, ό όποιος στον κόσμο παρουσιαζόταν γιά θεός της. Όλοι όμως ήξεραν ότι ήταν φίλος της κι' ότι τήν αγαπούσε σαν τρελλός. Κάθε βράδυ ή «άνηψιά» του λοιπόν τόν παρέσυρε στίς αίθουσες του παιγνιδιού κι' έπειδή εκείνος δέν άγαπούσε τά χαρτιά, τόν έγκατέλειπε στο καπιτηλιό κι' έπαιζε γιά λογαριασμό του τεράστια ποσά. Διαρκώς όμως έχανε. Είχα προσέξει αυτή τήν όμορφη γυναικα, γιάτι ή φυσιογνωμία της δέν μου ήταν άγνωστη. Κι' εκείνο που μου κινούσε τήν περιέργεια ήταν ότι ή νέα αυτή συναντιόταν κρυφά μ' έναν ύπερβολικά κομψό άνθρωπο, ό όποιος όμως δέν μου ένέπνεε έμπιστοσύνη.

Όστόσο, δέν μπορούσα νά κάνω τίποτε. Δυό τρεις φορές που θέλησα ν' άνοιξω τά μάτια τού γέρου «θείου», αυτός μου έκοψε τò βήχα, δηλώνοντάς μου νά τόν άφήσω ήσυχο και νά μήν άνακατεύομαι στίς υποθέσεις του. Όμολογώ ότι πρώτη φορά είχα δη έναν άνδρα νά έχη τόσο τυφλή έμπιστοσύνη σέ μια γυναικα. Τò τέλος αυτής τής ιστορίας είναι εύκολο νάτο φανταστής. Ό γέρος, στο τέλος του καλοκαιριού, είχε μείνει φτωχός σαν τόν Ιάβ. Τότε ή φίλη του θυμήθηκε τή διαφορά της ηλικίας τους και τόν έγκατέλειψε. Κι' ό γέρω θεός καταλαβαίνοντας τò λάθος του τίναξε μιά νύχτα τά μυλά του.

Όστόσο, τ' άλλο καλοκαίρι, ή ξανθή γόησσα έκανε πάλι τήν εμφάνισι της στο Μόντε Κάρλο, μ' ένα καινούργιο «θείο» τής από τή Νότιο 'Αμερική. Αυτή τή φορά όμως είχα πεισματοθή και δέν θέλησα νά τήν άφήσω νά μου ξεφύγη. Άναστάσσα τò Μόντε Κάρλο, ρώτησα όλες τις άστυνομίες και τέλος έμαθα τήν άληθινή ταυτότητά της. 'Ηταν μιά άσημη χορεύτρια που είχε παντρευθώ αυτό τò νέο που συναντούσε κρυφά! Κι' οι δυό τους είχαν συμφωνήσει νά «μαθεύν» διάφορους γερακονόληρους. Γιά νά κρατάν όμως τά προσχήματα και νά μή φανεί ότι τόν κλέβουν, είχαν άνακαλύψει τò τέχνασμα τού χαρτοπαϊγιού. 'Η χορεύτρια έπαιρνε από τò φίλο της τεράστια ποσά, τά όποια φυσικά δέν έπαιζε! Τά παρέδιδε στο... σύζυγό της, ό όποιος τά κατέθετε στήν Τράπεζα! 'Ετσι είχαν σχηματίσει μιά άρκετη περιουσία και θά γινότουσαν εκατομμυριούχοι αν δέν άπεκάλυπτα τήν άπάτη τους.

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 1709)

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΛΑΝΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1678)

κοιμάτι τοῦ ψυμοῦ.

Σήμερα τῆς φυλῆς τοῦ Βλάντ τὴν διοικεῖ μιά πεντάμορφη γυναίκα ἡ ζακουμενὴ βασίλισσα Σέφρα. Κι' ἡ δύναμις τῆς γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη γιατί ἔχει φίλο τῆς καρδιάς τὸν ἀρχηγό τῆς πιὸ ἀπεικνύουσης συμμορίας τῶν ρουμανικῶν συνόρων, τὸν τρομερό Ποίτς!

Ὅταν τῆς ἐμολόγησε ὅτι εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Ἰσπανία γιὰ νὰ τὴν συναντήσουν, φάνηκε ὅτι κολακεύθηκε. Καί με προθυμία μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς φυλῆς τῆς.

Ὁ Βλάντ, ὁ πατέρας τῆς, ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε γεννημένοι γιὰ νὰ διατάσσουν. Ἡ ὄμορφά του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του ἦταν παύση σ' ὅλες τῆς φυλῆς τῶν τοιγάνων τῆς Ἐυρώπης, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦσαν ἀνίστερο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του. Μὰ ὁ Βλάντ ἦταν γνωστός ἀκόμη, γιατί ἤξερε νὰ κλέβη τ' ἄλογα. Τὰ μάγευε, ὅπως πίστευαν οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του. Ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὰ κυττάξῃ στὰ μάτια γιὰ νὰ τ' ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Κι' αὐτοὺς ὁ μεγάλος Βλάντ ἦταν κι' ὁ νομοθέτης του.

Καί τότε ἡ ὄμορφη Σέφρα πᾶνω στὸν ἐνθουσιασμό τῆς μοῦ ἐμολόγησε ὅτι τώρα τελευταία εἶχαν τιμορηθῆ τρεῖς ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ φυλῆ τῆς, γιατί εἶχαν τὴν ἀνάδειξη νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν καὶ νὰ ποθῆσουν νὰ τὴν κάνουν γυναίκα τους!

Καί φυσικὰ δὲν ἄφηρα νὰ καταλάβω ὅτι ἦταν οἱ τρεῖς δυστυχημένοι ποὺ εἶχαν βρεθῆ μετὰ τὴν κοιλιά ἀνοικμένη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τὴν παρακάλεσα ὁμως νὰ μοῦ διηγηθῆ πὺς γίνεται αὐτὴ ἡ «ἐκτέλεσις».

— Μὰ δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον, μοῦ εἶπε με μετριοφροσύνη. Μιά νύχτα χωρὶς φεγγάρι παίρνουν κατὰ διαταγὴν μου τὸν ἐρωτευμένο ἀταίγματο τρεῖς ἀφοσιωμένοι ἄνθρωποι μου, τὸν ὀδηγοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν κατασπῆ-σοὶ κι' ἀπὸ τὸν βασιναῖο ποὺ ζητοῦν νὰ μ' ἀπαρηθῆ. Ἐκεῖνος φυσικὰ ἀνεύεται. Τότε μ' ἕνα σιδερένιο λαστὸ τὸν χτυποῦν στὴν κοιλιά καὶ τὸν σκοτώνουν!

— Καί δὲν σὺς σφαινεῖ ἡ ἀφοσίωσις τους; Ἀπόρησα. Ἡ ὄμορφη τοιγάνη γέλασε με σκληρότητα. Ἔπειτα μοῦ εἶπε: — Τὸν ἦλιο μόνο ὁ ἀέτος· μπορεῖ νὰ κυττάξῃ ἀτιμωρητὰ! Κι' ἐνοοῦσε τὸν τρομερὸ ληστὴ Ποίτς, ποὺ ἦταν ὁ φίλος τῆς καρδιάς τῆς!

Ὅσοις ἡ παρανομία μου στὴ φυλῆ τοῦ Βλάντ θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητη γιατί ὅπως σὺς ἀνέφερα οἱ ἄνθρωποι τῆς εἶνε ποὺ φιλοῦ ἔξω κι' ἔχουν τίς πιὸ ὄμορφες γυναῖκες. ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1684)

θοῦσαν με ἀγάπη, ρίχτηκε ἀμέσως στὴ δουλειά.

Ὅταν ἡ κ. Ἐθελ, ἡ ἀνοητώδης, εἶδε τὰ σχέδια τοῦ Γκὺ τὸν σύστησε σ' ἕναν ἔμπορο ἐμπνεῖ με ὑψασμάτων, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν προσέλαβε ἀμέσως ὡς σχεδιαστὴ, μάλιστα εἶδε τὸ σχέδιο τῶν ὑακίνθων.

Ἡ Λουσίλ δὲν εὗρισκε λόγια νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἦσαν ὅλα εὐτυχημένα.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ μῆκε γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία στὸ σπίτι τῆς Λουσίλ. Ὁ Γκὺ ἐργαζόταν με κέρει κι' ἐκέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα. Δὲν τοὺς ἔλειπε πλεῖ τίποτε. Εἶχαν ἀπ' ὅλα. Εἶχαν πρὸ πάντων, παντοῦ στὰ δωμάτια τους, ὑακίνθους. Πολλοὺς, ἀφθόνους ὑακίνθους... Μυροβόλους, δροσεροὺς ὑακίνθους... Γαλάζιους σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ σὰν τὰ μάτια τῶν ἀγγέλων ὑακίνθους.

Ἦταν τὸ λουλούδι ποὺ τοὺς εἶχε φέρῃ εὐτυχία. Ὁ Γκὺ κι' ἡ Λουσίλ δὲν τὸ ξεχνούσαν αὐτὸ. Οἱ ὑακίνθοι ἦσαν τὸ ἀνθος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰωνίας ἀγάπης γι' αὐτοὺς.

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1701)

μέρος στὸ ὁποῖο εἶχαν περάσει τὴ νύχτα τους, αὐτὸς καὶ ἡ Φρανσουάζ.

Χαρούμενος γύρισε πρὸς τὴ γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε :

— Φρανσουάζ, ἔχεις δικιο. 2 ἤκα, τὸ αὐ...

Ἄλλὰ δὲν συμπλήρωσε τὴ φράση του. Ἡ Φρανσουάζ, μετὰ τὰ μάτια σκεδὸν ἔξω ἀπ' τῆς κόγχης καὶ μετὰ νεκρική ὀχρότητα στὸ πρόσωπό τῆς, κοίταξε ἀφρηχτὸ στὴ γῆ. Ἡ δυστυχισμένη ἦταν νεκρή!...

Πέθανε ὕστερ' ἀπ' τὰ μισάνυχτα, ἐνῶ ὁ ἀντρας τῆς βρισκόταν πλάι τῆς βυθισμένος στὴ νύχτη του.

Πάνω στὸ παραλήρημά τῆς, μέσα στὸν πυρετὸ τῆς, τὴ στιγμή ποὺ ξεσηκώθηκε, ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, ἔβλεπε πραγματικῶς, χάρις σὲ μιά ὑστατή ἐντασι τῆς ὁράσεώς της, τὸ αὐτοκινητὸ τους, νὰ βρίσκεται μπροστὰ τους, ἔκτομο γιὰ τὴν ὄψη καὶ νὰ τὴν ξαναφέρει πρὸς τὴ ζωῆ, τὴ ζωὴ ποὺ ἄφινε πλεῖ γιὰ πάντα, ἀδύνατη, χαμένη, ξαναλημένη.....

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη των, καθὼς καὶ τὴν σειράν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλῆρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτὰς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι ὅλης τῆς παλαιᾶς σειράς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διευθύνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὀμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώσταις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μετὰ πέντε μόνον δραχμᾶς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἕξ δραχμᾶς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἔξης βιβλία :

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ
Η ΣΟΝΙΑ
ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥΡΟΥ
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καί τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποὺ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ., ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλεόν τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Ἐπαφεληθῆτε ἂν τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημεριδῶν.

Η "ΓΟΗΣΣΕΣ", ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1695)

Κι' ὁμως ὁ Νοτιοαμερικανός... «θεῖος» θύμισσε μαζί μου. — Ἐλαί ἕνας γαϊδάρου! μοῦ δῆλωσε. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ἀνακατευτῆς στὶς ὑποθέσεις μου. Ἐγὼ ἀρκετὰ λεφτὰ, ὥστε νὰ μὴ τὰ λογαριάσω. Νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου!

Αὐτὸ ἦταν τὸ εὐχαριστᾶ!

Μιὰ ἄλλη πάλι «γόησσα» συμβούλευε τὶς ἐφήμερες γνωριμίες τῆς νὰ παίζουσαν πάντα στὸν ἀριθμὸ τῶν ψηφίων τοῦ ὄνομάς τῆς.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης στὸν ἀριθμὸ ποὺ ὀνειρευόταν κάθε νύχτα!

Καί μιὰ τρίτη στὸν ἀριθμὸ ποὺ εἶχαν ἡ χάντρες τοῦ μαργαριταρένιου κολλίε τῆς.

Δὲν μπορούσαμε καθὼς βλέπειν νὰ βροῦμε λογαριασμὸ μ' ὅλες αὐτὲς τὶς «γόησσες». Καταλάβαμε μάλιστα ὅτι εἶχαμε ἀρκετοὶ νὰ δυσχεραστοῦμε καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας τοῦ Καζίνο οἱ ὁποῖοι ἀφῆσαν ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποτιμῆς γυναῖκες νὰ κυκλοφοροῦν γιὰ νὰ στολιζοῦν τὸ χαρτοπαίγνιο καὶ τοὺς δὶναν μάλιστα καὶ ποσοστὰ ἀπὸ τὰ κέρδη. Ἀηδισμένους λοιπὸν ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία ἔβωσα τὴν παρατήρησίν μου κι' ἔφευγα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο. Τώρα πρῆλαιον κάθε χρόνον μιὰ ἔξοδα μᾶθα γιὰ νὰ δοκιμάσω μόνο τὴν τύχη μου! Μὰ δὲν σκοτιζοῦ καὶ καθόλου γιὰ τὶς ἐρωτικὰς περιπέτειες. Δὲν με συγκινοῦ καθόλου ἡ «γόησσα» τοῦ Μόντε Κάρλο. Μὰ ἔσο μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς. Ἴσως σταθῆς τυχερός!

Καί μ' αὐτὴ τὴν εἰρωνεία ὁ φίλος μου ἀλλάξε κουβέντα. Ὅσπου ἤμου βέβαιος ὅτι ὁ Ἄντριβ εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ μιὰ γυναίκα! Κι' αὐτὸ τὸ ἐξακριβώσω ἀρόγτερα. Ὁ ἀστυνομικός εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ μὲν τυχοδιώκτρια κι' ἐπειθεῖ δὲν ἤθελε νὰ τὴν συλλάβῃ προτίμωσα νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παρατήρησίν του. Ἦταν κι' αὐτοὺς ἕνα θῆμα τῶν ὄμορφων γυναικῶν τοῦ Μόντε Κάρλο.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ